

SCRIPT

LEXEEM

DOLCE VITA

Mij spelt spatie noch cliché of zo,
ergo, geen twijfelweefsel. Dus. Er
hovert een lampion boven A., en,
bonte kraaien krassen bij de bron,

waaien er wegwaarts als ware het
geesten die waren - cirkelend om
ivoren torens, hoger en hoger, tot
uit het zicht, de kreten verstomd.

Wat sonnetten om muze na muze
het hof te maken, te vermaken in
het land der letteren. O muzelief,

naamloos, vergeten niets - wezen
als en zoals uw onwezigheid, met
elk-ander voegend' naar de letter.

GRAMMA

ANEXUM

Lees, bleek bloed maakt ziek – monsters,
mij – en meer. Echo spiegelt loom wat zich
in ketens herhaalt, herhaalt in ketens, en
ze ademt, zucht: insomnia. Overal etiolering,

rode sterren die hun wonder walmen, en
zo nabij lood en kwikzilver dat slangen zich-
zelf binden aan blauwe schimmels en egels
de gapende weg volgen die op elke kruising

elf borden telt naar drie kanten: cel, ferrum,
proto-plasma. Verder is niets anders, zijn alle
spiegels maskers, kaatst elke kreet, elke klank
duizend, nee, honderdduizendvoudig rond –

aldoor anders, toch gelijk ... 't trappelen van
'n axolotl, de zilveren rand van sluierwolken.

GA-

De uil (de wijste aller dieren) roept oproer;
spot de andere dieren – gevluht, gevlogen,
grondig de lucht in, en, hangend, wurgend,
enkele hooglanders aan de grond. Uil huilt:

vroeger was de lucht zwart bij dag, want
vol vogels, 's nachts melkig sterrenwit,
dat schreef ene D. Jensen, dat herhaalt elke
activist. Mens, die mensen hebben gelijk;

nu zij overdag de lucht zwarter dan zwart,
maar nooit door wolken vogels, wel wegens
de kapitale rot van het kapotalisme, ergo,
rook en roet. En bij nacht? Vraag het niet!

Acht kraaien kraaien het in koor, afwezig ...
niemand die het hoort, niemand die het ziet.

-IA

Tref dit landschap, maniger dan maan, oh,
de wolken hebben de vorm van paddenstoelen
en het hout van de bomen die er niet zijn
is harder dan gifgroen aan de ogen van de tig

eonen terug afgeschreven zieners. En zoeners,
hebben die hier ooit bestaan? Misschien ...
voor de waanzin hen om de oren sloeg, voor
de beschaving begon – maar toen is toen, en

nu is nu; hoe zich te motiveren om toch stug
door te gaan? Via 't navigeren met gedichten
en gedachten van deze en/of gene muze, of,
leegte en stilte van ene Faverey, of, tellen met

de zen van ene Matsui? Het ontwikkelen van
de rode draad der liefde, 5400 meter, als clou!

VERBUM

MONIQUE

Elke spin grijnst tegen het mager
morgenlicht. In de tuin woeker,
met bloemen bloedrood, vogels
dood, en boom en huis blauw.

Binnen: marmeren beelden, een
koekoeksklok, schaak in stelling
afgebroken; de Koning reikt van
e1 dwarsover naar d8, te trap ik.

Ik ben niet zoals ik ben, ontstijg
de trap - onder de voeten zeven
trede met mos begroeid, zeven
trede spiegelend glazen schoor.

In het hart van dit leeg, zwijgend
heilighdom, weef ik uw vacuüm ...

CHRISTINE

'n Landschap, glooiend, met gras
waardoor een grillig beekje gaat,
velden bloemen, soms een boom,
hoog de wind die wolken waait -

't Licht ongewijd kaal en koel, uit-
gestrekt groen, beidend voor wat
komen zal, weids en stijl, d'r oer-
natuur gelijk. Oh god, quid-agis?

Wolfshonden, vogels, o, een een-
zame wandelaar, stevig stappend
richting twee-zaamheid. Sterren,
planeten, atomen, snaren. Sferen,

het droomsel van 'n purpren zee,
de wiekslag van 't paarden licht ...

ELLEN

Liefde is niet zes-letterlijk; uw
wereld zonder wortels knoopt
in uw Eva-mantel sterren vast
aan atomen, atomen aan 't zijn.

Direct naast uw broed- & bin-
nenplaats adem ik zwijgen, om
Klokslag-Kraai wissel ik varens
voor raven, bleker dan 'n parel.

Niet de spiegel krast barstens-
vol, nee, zij ijlt hoe ze heet, ja:
'n koralen bloem, blakend, oh,
steevast de vrouw van de Zon.

Elk bestel, wordt op den duur
overruled, stelt men! Romina?

LO-GOS

VERA JANACOPOULOS

Geesten verzinken zich in gezichten
en poppen staan stom te grijnzen; ik
droom aan stenen, diamanten, rozen
op schrift, gitte - achter heuvels gaat

zij zowel een ander als een ding zijn,
zonder de droom (die de ster is) die
onze getijden kleurt; bloemen aderen:
speel God, kantel vergeten werelden.

Bloed bij volle maan, noem haarzelf,
verover wolken, eilanden, rivieren -
en ik ader: soms speelt het lot de rol
van ordening en soms ben ik het lot.

Ik glimlach haar naam ... Cassiopeia
is het masker en het symbool van U.

ADINDA ISADORA

Stom orakel van Mo'do - hoe gezichten
die niet bestaan glasgeschminkt worden,
terwijl zandwolken in cirkels drijven, en
hoe spiegels maskers dragen namens wie

8 minuten verder geboren is, hoewel zij
claimt gen-vrij te zijn. Geboortebedrog,
iets om globaal te vergeten. Ikken tonen
ons geen heden dat zichzelf aldoor spelt.

Volg mijn landschap dat haar lichaam is;
loodrecht boven ons de maan, de maan
loodrecht boven ons - wie spiegelt wie,
welk begrip valt er met elkaar te delen?

Meld wie ons nageslacht nadraagt, loos
dragende de androïde zondebok: LLM!

TERESA IMMACULATA

Natuur staat zwart in bloei – vergeten
voor de holle leegte is zij, kluizenares,
waar zij, dag uit nacht in, zeldzaam zit
met maan, niet blauwer dan anders. Is

zij dan mijn muze, want helder water,
die manie kleuren kan, die weet welk
dromen een vlinder is en welke vogel
het nest vlecht van barenbloed en as?

Zonder naam, zonder steen, zonder in
de wereld te onthullen wat diegene is,
die van het dier van het vuur, sterft zij
zich uit in loeiend maanlicht! O, wie?!

Haar moeder zo onvoorstelbaar, ieder
oneven seizoen omarmt zij de wereld.

MARIA THERESA

Ik, verwarde reiziger, zijnde mij, draai
tegendraads, ga mij dolend onderweg,
verkleed in sluimerende sluierwolken,
zodat alle fantasie-figuren (hol & bol)

gevouwen zouden kunnen worden ...
ik volg mij langs het trappenmuseum,
rond haar mausoleum, lachend dat het
complex gewikkeld is in rooksignalen.

De natuur is mijn vrouw, veranderlijk
met de wereld in kamers, niet geel en
vol bloed – een arctisch blauwe draak
echoot codes, en u, spiegelwezen, lalt:

afschrijving/verschrijving van geesten
of geraamten, als vrij richtsel van alles?

KIMONO LISPECTOR

Uw slag-schaduw meet kaarsrecht zeg
'n metertje of één (ego- en/of imago-
loos). De rand reikt langs elk lichtjaar,
zo 't uitwendig skelet à bot ontgroeid?

Ons innerlijk landschap / (on)vertaald
vermoeden, een brokkie kwarts kristal:
hoog boven de hanenbalken, het jagen
van wolken en 't spoken van 't hogere,

zilveren stilte tussen suizelsferen, verder
vanta etc.; onder het plaveisel 't moeras,
dan ene reuzenschildpad, dan olifanten,
dan, meer olifanten, dan, de meeste o...,

of v.v. - zijn wij halfslachtig elkaars zijn,
zo om en nabij wezenlijkheid - solitair?!

COLOPHON

*Niets van deze uitgave
mag worden verveelvoudigd,
op welke wijze dan ook,
als mijn toestemming ontbreekt.*

*markiske@hotmail.com
<http://www.ikmasker.nl>*

